

E FSANE ADAM*

Ahmed İbrahim el-Fakih

Çev. Musa Yıldız

Yeni doğan çocuk kliniğinde hemşireler kayıt dışı bir çocuğu farkettiler. Kimse onun hakkında bir şey bilmiyordu. Defterlerde adı geçmiyordu. Görevlilerden kimse ne onu gördüğünü, ne de kliniğe getirdiğini hatırlıyordu. Başlangıçta bir yerlerde hata yapıldığını düşündüler. Bu çocuğun yatakların birinde şu anda uyuyan bir annesi olmalı... Hemşireler defterleri ve kayıtları tekrar kontrol ettiler. Anneleri, o gün ve bir önceki gün yapılan doğumları tekrar gözden geçirdiler. Ama bir türlü hatayı bulamadılar. Bu durumdan hastane idaresini haberdar ettiler. Onlarla birlikte bu zor problemi çözme yollarını aradılar. Sonunda bu çocuğun hastane dışından içeriye sokulduğu kanaatine vardılar. Bir anne gayri meşru bir çocuk dünyaya getirmiş, hemşirelerin ve hasta bakıcıların dalgınlıklarından yararlanarak yeni doğan çocuklar kliniğine girmiş ve şu anda bulunduğu yatağa koymuş olmalı diye düşündüler. Görülen o ki çocuk çok kısa bir zaman önce doğmuş. Hatta üzerindeki kundağı bile hastanenin kundağıyla aynı. Öyleyse bir ihtimal daha var; o da bir hemşirenin bilgisi ya da işbirliğiyle işin gerçekleşmesi. Doğrusu bu, birçok şüpheliyi çağırıyor. Mutlaka bu serviste çalışanların tamamını bir so-ruşturmadan geçirmek gerek.

Beklenmedik bir gelişme so-ruşturma hazırlıklarını durdurdu. Çocuk, hastanenin kliniklerinden birinde ansızın ortaya çıkan mucizeden başka bir şey değildi. Garip bir şekilde büyümeye başladı. Boyu korkunç bir şekilde uzuyordu. Ayakları küçük yatağın ucundan dışarı çıktı. Bunun üzerine daha büyük bir yatak getirdiler. Korkuyla çocuğu onun üzerine yatırdılar. Gözleri önünde cereyan eden mucizeye ürkeklik ve şaş-

kınlıkla bakıyorlardı. Hastaneyi olağanüstü bir hava kapladı. Doktorlar işlerini, müdürler odalarını bırakarak yatağın çevresinde halka oluşturdular. Garip ve korkutucu bir şekilde büyüyen çocuğa bakıyorlardı. Gözlerinin önünde bir tiyatro sahnesi ya da bir kâbus gibi ayakları, kolları, el ve ayak parmakları, yüz hatları gelişiyor, büyüyor, uzuyor, adaleleri güçleniyor ve üzerinde kıllar çıkıyordu. Herkes şaşkınlık ve şüphe içinde... Hiç kimse gördüklerinin yanlış mı yoksa gerçek mi olduğunu bilemiyordu. Yatağın etrafındaki kalabalık gittikçe artıyordu.

Hocalar geldi. Kur'ân'dan âyetler okudular. Diğer insanlar da onlara katılıyorlar, bu işe kıyamet alâmetlerinden başka bir yorum getiremiyorlardı. Dualar okuyorlar, tevbe istiğfar ve kelime-i şehâdet getiriyorlardı. Birkaç saat sonra bir de ne görsünler; çocuk gözler önünde küçük bir insan parçasından bir adama dönüştü. Sanki onlardan biri gibi oldu. Bir süre uyudu. Sonra uyandı. Vücuduna çarşafı sardı, yataktan fırladı ve kendisine bakanların karşısında durdu. Bu durum aklın kabul lenemeyeceği bir şeydi. Hastane devlet yetkililerini, gazetecileri, televizyoncuları ve haber ajanslarını çağırdı. Büyük bir kargaşa çıktı. Kameramanlar ve fotoğrafçılar pozlar alıyorlar, birçok kadın ve adam ağlıyor, bazıları çocuğu karşılarında bir adam olarak gördüklerinden baygınlık geçiriyorlardı. Adam aslan kükremesi gibi bir çığlık attı. Herkes korkudan donakaldı. Adam sağına ve solu na bakındı. İnsanlar onun kendilerini hemen oracıkta teker teker boğacağını sandılar. Adam ansızın:

- Nerede diplomam?

Onun da kendileri gibi geçimini temin edecek bir diploma aradığını görünce rahat nefes aldılar. Çabucak imzalı, mühürlü ve pullu bir üniversite diploması getirildi. Sertçe diploması aldı. Gelişigüzel katladı ve cebine koydu. Bir şey arıyormuş gibi sağa sola bakındı. Etrafındakileri yeniden korku sardı. Herkes birbirine sarıldı. Biri diğerinden yardım istiyordu. Fakat adam bağırarak bir ses tonuyla:

- Hâlâ hanımı getirmediniz mi?

İşte bu söz bir kere daha onun kendileri gibi topraktan yaratılmış bir adam olduğunu gösteriyordu. Zavallı için diplomadan sonra önemli olan hanımdı. Koşarak gittiler ve bir hanım getirdiler. Oradakilerin önünde nikâhları kıyıldı. Elini hanımının beline doladı. Emreden bir ifadeyle:

- O halde nerede paralar?

Etrafındakilerin bazıları neredeyse mutluluktan gülüşecekler ve sanki eski bir arkadaşlarıymış gibi dostça sırtına vuracaklardı. O da onlar gibi birisiydi. Aynı zaaf- ları ve istekleri vardı. Ona para getirmek üzere bankaya koştu. Paralar geldi. Adam paraların miktarından emin olmak için çantayı açtı ve kapattı. Biraz yumuşak bir ifadeyle:

- Şimdi de araba hazır mı?

Birkaç dakika geçmeden araba geldi. Arabayı hastanenin önüne çektiler. Anahtarı ona verdiler. O anda bir mucize olduğunu zannettiler. Onun da kendileri gibi birisi olduğuna kanaat getirdiler. Hocalar okumayı bıraktılar. Bugünün kıyamet gününü anımsatacak bir işaret taşımadığını anladılar. Fotoğrafçılar poz çekmekten vazgeçtiler. Adam önlerinde normal bir insan gibi görünüyordu. Artık hiçbirisi onun kim olduğunu merak etmiyordu. Bir yetkili durdurmasaydı, hemşirelerden biri az daha onu kovacaktı.

Adam anahtarları cebine koydu. Para çantasını eline aldı. Hanımını önüne kattı. Çevredekiler arabaya binene kadar onu takip ettiler. Arabanın etrafında toplanan kalabalığa el salladı. Motoru çalıştırdı. Araba biraz öne doğru çıktı. Sonra birden hızlanmaya başladı. Hızlandı... Hızlandı... Binaları ve apartmanları geçti. Bu iş onların meraklarını ve şaşkınlıklarını artırmadı. Çoğu zaman onlar da böyle yaparlardı. Adamın arabasıyla göğü yararcasına süratle gittiğini gördüler. Sonunda bulutların arkasında kayboldu!

Böylece, sanki bir tiyatro oyunu seyretmiş gibi sakin sakin dağıldılar.

* Libyalı yazar Ahmed İbrahim el-Fakih'in Selâsu Mecmû'ât Kısasıyye isimli eserindeki Raculun min Zemeni'l-Esâtîr adlı hikayesinin Arapça aslından çevirisidir.